

SUMAR

Respect pentru oameni și cărți

1 – Flaafl

Aurel Cărășel

105 – Liniștea eternă a Pământului

Florin Purluca

35 – Amăra

Constantin D. Pavel

113 – Corpuri de închiriat

Daniel Timariu

67 – Patru cinci trei

Anamaria Borlan

124 – Singularitate

Boris Velimirovici

90 – Scrisoare pentru tatăl meu

Liviu Surugiu

146 – Xissiphos

Florin Giurcă

Revista CSF
Anul I, nr. 6/2019

Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel** – redactia@colectiasf.ro
Redactor-șef: **Aurel Cărășel** (Oltenia) – redactorsef@colectiasf.ro
Redactori : **Anamaria Borlan** (Transilvania), **Florin Purluca** (Moldova), **Daniel Timariu** (Banat, Crișana), **Florin Giurcă** (Dobrogea), **George Sauciuc** (Republica Moldova, Bucovina), **Boris Velimirovici** (Voivodina, Timoc), **Liviu Surugiu** (Diaspora), **Constantin Pavel** (București), **Dodo Niță** (Ilustrație, Grafică, BD)
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Andrei Nicolescu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI

www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro

031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Flaaf

de Aurel Cărășel

„Lumea lui Abanon se întinde dincolo de fluviu, până de parte, la poalele prăpăstioase ale Munților Taurului. De pe malul drept nu zărești decât o mare de iarbă înaltă, mățăsoasă și aproape uscată, aplecându-și smicelele sub povara unei pulberi aurii, care face să se piardă sub paietele strălucirii ei contururile lucrurilor. Oricât ți-ai încorda privirile, imaginile îți apar la fel de neclare ca într-un vis. Amurul este doar un șarpe nesfârșit care-și mișcă numai, când și când, solzii de pe spate, așteptând să se trezească din ațipeală. Tablierul înalt de 244 de picioare, cele câteva odgoane de oțel ce atârnă de-a lungul lui, ca niște mațe uscate de pește, capătul de pod de 60-65 de picioare, gură știrbă suspendată în cer, trefla drumului răsucită și prăbușită pe pământ, par cu toate bucăți dintr-o imagine bidimensională, alb-negru, scorjită de razele soarelui. Unui călător care ar reuși să treacă dincolo printr-unul din numeroasele vaduri, mirajul Cetății i-ar apărea, prin vraja strălucirii, așa cum sclipirea lui Arcturus i se năzare rătăcitului în noaptea cea neagră care-l înconjoară și îl sufocă...”

— „Miracole și locuri minunate”, citi Lanse, poticnindu-se, pe cotorul gros, apoi așeză tomul cu grijă pe măsuta scundă, încărcată cu pergamente și hărți desenate pe piele tăbăcită de vițel. Am auzit de manuscrisul ăsta, dar nu l-am văzut niciodată. Credeam că este doar o poveste.

Artifail Lanse era un bărbat înalt și suplu, iute în mișcări și agil ca o veveriță-de-tundră. Era un luptător bun cu harkleea,

toporișca cu două tăișuri și cu coadă lungă, dar încă și mai bun la ținutul cu oreiro, arcul uriaș cât un stat de om, despre care cei mai mulți luptători ziceau că trage cu sulite, nu cu săgeți. Știa să citească și să scrie în kumal, dar nu atât de bine precum vărul său Sephi, care își petrecuse copilăria ca ucenic într-un atelier de scribi, dar pierderea mâinii drepte îl obligase să devină căutător-de-urme și să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în afara cetății. Sephi Saronthal continua să se lupte bine chiar și cu o singură mână și nu erau mulți cei care-i căutau nod în papură. Dar, mai ales, se pricepea să arunce cu discurile ascuțite, din aramă, la ținte aflate aproape tot atât de departe pe cât erau cele pe care le vâna cu al său oreiro din lemn de cedru.

I-am privit pe amândoi cum stăteau pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucișate sub ei, așa cum cerea hutra, legea ascultării și supunerii strămoșești, pe care o ascultam și o repetam cu toții, în fiecare zi de duminică, în piața de pește din mijlocul așezării. Și m-am simțit fericit că al meu **baba** mi-i dăduse drept însoțitori când împlinisem doisprezece ani și promisem ochiul-de-hultan, ca să-l atârî de gât, dovedind tuturor că devenisem adult și că puteam să intru în ce castă doream. Iar eu intrasem în cea a tămăduitorilor, ducându-i după mine fără ca măcar să-i fi întrebat dacă și-ar fi dorit altceva. Dar așa era harissa, legea-legilor, cea care ne ajutase să supraviețuim Holocaustului și să întemeiem Cetățile Paștune, unde se retrăseseră toți supraviețuitorii de pe țărmul răsăritean al Mării-Okeanos. Orice voia stăpânul pentru servitorii săi, aceștia își plecau capul și încuviințau ca și când ar fi fost voința lor personală.

Iar acum, aceeași harissa îi obligase să vină în camera mea din turn și să asculte ce le citisem din tomul gros, îmbrăcat în piele crăpată și având marginile copertelor ținute în ferecătură subțire de argint. Aceeași harissa avea să-i oblige să mă însoțească în călătoria la care visam încă din clipa în care citisem pentru prima oară, pe petecul acela de papirus, numele fluviului Amur și pe cel al Munților Taurului.

— Când plecăm? întrebă Sephi, uitându-se la mine cu un licăr de nerăbdare sub pleoape.

Pentru el, totul trebuia să fie vis și aventură. De restul se ocupa vărul său, Lanse, care era însă mai greu de urnit din cetate decât ar fi fost oricare dintre pietrele care alcătuiau zidul ei de apărare.

— De ce trebuie să plecăm? întrebă acesta, încrucișându-și brațele. Manuscrisul ăsta ar putea, foarte bine, să fie un fals. Sau dacă nu, oricum nu ne oferă nicio poziție sigură, cu ajutorul căreia să ne putem calcula șansele. Nu pomenește decât de fluviul Amur și de Munții Taurului. Pe niciuna din hărțile cetății nu apar nici fluviul, nici munții cu acest nume. De ce am pleca după aripi de fluture-dragon, dacă aceștia nu sunt decât elemente de poveste?

— Pentru că poveștile au fost, demult, lucruri la fel de adevărate precum este cetatea noastră acum. Sephi Sarontal își ridică ciotul brațului către fereastră. În urmă cu trei sute de ani, aici era o câmpie plină de ierburi. Nici urmă de cetate, nici urmă de locuitori. Dar poate că nomazii de atunci spuneau deja povești despre cetatea paștună Aaral, cea care nu apărea pe nicio hartă a acelor vremuri. Undeva, dincolo de hărți și de însemnări, curge un fluviu pe nume Amur. Iar dincolo de acesta, acolo unde soarele apune, cu adevărat, la poalele munților Taurului, există Cetatea-celor-o-mie-de-lune. Cetatea nemuritorilor. Îndrăzneții care reușesc să ajungă la ea devin, la rândul lor, nemuritori.

— Povești, se strâmbă bărbatul înalt, aplecându-se către cartea de pe masă. O atinse cu degetul arătător, împingând-o către mine. Dar dacă stăpânul poruncește, harissa este de partea lui și noi va trebui să-l însoțim. Pentru ca toate astea să se întâmple este nevoie, însă, ca prințul Hushalaad să binecuvânteze plecarea, iar soldații lui să ne conducă până la hotar.

Tatăl meu, prințul Hushalaad, nu era interesat de cărți și de visele închise în ele. Dar nu se împotrivi niciodată ca fiul său

să stea cu nasul în ele și să-și închipuie cum arătau vremurile de altădată. Nu fusese deloc entuziasmat de faptul că voiam să pornesc la o vânătoare de vise și acceptase aventura doar dacă ea urma să se desfășoare în mare taină.

— Nu trebuie să le dăm și altora motiv să părăsească Aara-lul. Avem mare nevoie de brațe de muncă și de soldați destoinici pe ziduri. Nu vreau și nu pot să-ți interzic căutarea despre care mi-ai vorbit, dar nici nu am de gând să o încurajez. Așa că îți iei slujitorii, caii, hrana și armele de care ai nevoie și pornești la drum în puterea nopții, pentru ca nimeni să nu afle de ce ai plecat.

Le-am spus despre cerința prințului Hushalaad și le-am interzis să povestească și altora despre plecare. Urmam să se afle la Poarta Brațului Rupt, imediat după miezul nopții, cu caii înșeuși și merindea în coburi.

— Și cu mantiile groase de vreme rea, adăugă Lanse după câteva clipe. Pesemne că vom avea mult de mers și iarna nu va adăsta să coboare, când îi va veni sorocul. Dar eu tot nu m-aș încrede în poveștile din cărțile alea și aș rămâne la adăpostul zidurilor, pregătindu-mă pentru marile vânători ale toamnei.

Pentru că toamna, fiecare din cei șapte prinți care conduceau prin rotație cetatea Aara, organiza o vânătoare fabuloasă, străduindu-se să adune cât mai multe merinde pentru oamenii pe care-i păstora, ca să poată trece cu bine peste cumplitele vifornii ale iernii. Am dat din cap, grăbit, și le-am îngăduit să ia cu ei tot ce considerau necesar, apoi i-am trimis la grajduri și la cămări, să se pregătească de drum. Iar eu am rămas singur în încăperea rece și întunecoasă, urmărind cu degetul liniile trasate cu ocră pe pergamentul vechi, aflat la sfârșitul manuscrisului.

Cumpărasem „Miracole și locuri minunate” dintr-un târg de vechituri care se ținea o dată pe an în Crângul Panjpar, aflat la o zi de mers între cetatea noastră și fortul Daouda, ai cărui soldați patrolau pe drumuri, făcându-le sigure pentru călători, pentru caravane și pentru târguri. Nu știam ce fel de manuscris

era, dar îmi plăcuseră copertele și ferecătura lor de argint. Discutasem mult cu bătrânul hodoolean, care nu mă lăsase nici măcar să-l ating până ce nu ajunseserăm la sfârșitul tocmelii și nu văzuse cei doi călători, cu zimții nou-nouți, în podul palmei sale. Apoi îl ridicase cu grijă de pe sofa veche, cu ciucurii aproape putreziți, îl ștersese de praf cu poalele sari-ului și mi-l întinsese cu sfială, înclinându-se până la pământ.

— Poate că tu ești cel menit să-i fii adevăratul stăpân care să împlinească tot ce e scris acolo, în vremurile de demult, spusese, după care intrase în cortul mic, așezat lângă sofa, și nu-l mai văzusem.

Abia după ce ajunsesem acasă, la adăpostul tavanului de piatră al încăperilor palatului tatălui meu, care într-o bună zi urma să fie al meu, avusesem timp să deschid încuietura, cu cheia care atârna de cotor, legată cu un fir roșu de mătase. Și mă cufundasem în lectură și în vis. Când dădusem cu degetul arătător și ultima filă a manuscrisului, eram sigur că eu eram cel care avea să ajungă la malul Amurului și apoi, de acolo, la Cetatea Nemuritorilor, de la poalele Munților Taurului. Tot așa de sigur cum fusesem și de faptul că citisem fiecare filă din carte fără să văd însă harta, pe care o descoperisem abia la sfârșit, pe când o răsfoiam pentru a doua oară, ca să-mi lămuresc niște lucruri care-mi rămăseseră neclare.

Până ce clopotul minaretului Haji a bătut cele trei chemări la rugăciunea de seară, am terminat de recitat capitolul al patrulea, în care era prezentat drumul dinspre necunoscuta și ciudata cetate A-Celor-o-Mie-de-Lune până la malul prăpăstios al Amurului, în locul unde se răsucea către apus, lăsând în urmă tundra îngălbenită și pârjolită de arșița verii și pierzându-se în stâncăria unor munți fără nume. Mi se părea că mai făcusem drumul acela de nenumărate ori, că îi cunoșteam toate secretele și toate mirosurile, de la cel al prafului ars al câmpiei, până la cel de vegetație putrezită, care venea din trecătorile pline de pietre. Dacă închideam ochii, visam că sunt *flaaf*, călăuza veșnică a unui drum veșnic. Și îmi venea să plâng de bucurie că-l întâlnisem pe bătrânul hodoolean, la Crângul Panjpar.

Sephi și cu Lanse mă așteptau în spatele zidurilor moscheei lui Arajib, cea care se prăbușise în urmă cu două sute de cicluri, când cutremurul Sahab lovise cetatea și își luase prinosul de suflete. Prințul Omohad, sub a cărui domnie avusese loc teribilul eveniment, dăduse firman, poruncă de neîncălcă, pentru toate generațiile ce vor urma, să lase moscheea așa cum ajunsese după cutremur, în amintirea celor o mie trei sute de femei puhajab omorâte sub dărâmaturi. Iar acum, la umbra zidurilor dărăpănate așteptau trei cai și un catâr, cu însoțitorii în șa. La brâu purtau săbiile cu vârful curbat și pumnalele cu dublu tăiș. Sephi ținea o harklee în mâna dreaptă, iar vârul său își legase arcul uriaș de coburii șeii. Mă întrebam cum o să facă să se cațere în șa, dar el a țopăit ca un bătlan peste muntele de bagaje și s-a lăsat să alunece pe locul călărețului, de cum m-a văzut că îmi fac apariția pe treptele turnului.

— Ești sigur, fehrer Rahim, că vrei să pornim în această aventură nebună, ca să găsim o cetate ce nu există decât în cărți și că mai târziu nu o să-ți pară rău pentru asta?

Fehrer însemna în kumal „fiu de prinț”, dar nu și „moștenitor de prinț”, pentru că un prinț al Aaralului putea să-și aleagă drept moștenitor pe oricare băiat al cetății care i-ar fi demonstrat că merita asta. Iar Lanse îmi puneă încă o dată această întrebare, nu ca să mă facă să mă răzgândesc, ci pentru că așa îi poruncea hutra să facă, până ce stăpânul său va fi împlinit douăzeci de cicluri, vârsta la care putea să se însoare și să plece din casa lui baba al său.

— Sunt sigur, prieten și slujitor al meu, i-am răspuns așa cum cerea Legea. Dar voi, dacă vreți să rămâneți, vă dezleg de jurământ și puteți să rămâneți între zidurile cetății.

Desigur că și aceasta era tot o formulă de legământ, care nu dezlega pe nimeni, dar care trebuia rostită. Hutra trebuia să rămână egală pentru ambele părți. Chiar dacă, în realitate, nimeni nu o mai considera așa.

— Atunci, să mergem, ce mai adăstăm?! a exclamat Sephi, ridicând toporișca al cărei tăiș sclipi în lumina lunii Ajarab.

Era foame de aventură și promisiune de vis în vocea sa slabă și ascuțită. Am încălecat dintr-un salt, fără să pun piciorul pe scară, așa cum mă învățase baba la lecțiile de călărie pe care trebuise să le urmă, toți cei nouă frați din dinastia Hus-halaad. Apoi am ridicat brațul drept și am arătat către Poarta Brațului Rupt, al cărei turn se ridica singuratic în noapte, ca un deget al unei mâini retezate de la încheietură. Poarta era deschisă și un soldat ismalah aștepta în mijlocul ei, să ne dea brățările-de-noroc pe care prințul aflat la cârmă în acel moment le dădea tuturor celor care părăseau cetatea. Pentru ca să aibă noroc. Și pentru ca să poată să arate soldaților daoudani că nu sunt fugari și că o cetate răspunde pentru faptele lor, pe drumurile dintre așezări.

Am părăsit Aaralul mai înainte ca luna Ajarab să își urce fața spartă și galbenă ca paiul de secară peste turn.

☆ ☆ ☆

Cetățile Paștune se înșirau într-un arc de cerc uriaș, dinspre țărnul inospitalier al Apei-Celei-Mari, până la hotarul Pustiei Galbene Shan-e-Akbar, dincolo de care nimeni nu știa ce se găsește. Pentru că niciunul dintre cei plecați să afle nu se mai întorsese ca să povestească.

Fiecare cetate purta denumirea unei zeități străvechi. Unii credeau că acestea ar fi viețuit cu mult înaintea Holocaustului, dar nu puteau să-și dovedească în niciun fel spusele. Cetății noastre i se spunea Aaral, după numele Zeului-săritor-printre-stele, cel care le adusese celorlalți Zei vestea că dincolo de constelația Orion trăiesc spirite fără trup, care rătăcesc de la un pământ la altul, în căutarea locului de unde plecaseră în urmă cu mii și mii de cicluri, ca să cutreiere lumea cerurilor.

Cetățile Paștune erau legate între ele prin drumuri de piatră străjuite din loc în loc de fântâni de piatră, alături de care se ridicau hanuri bătrâne, cu ziduri groase, mici cetăți gata să înfrunte himerele care veneau, uneori, dinspre pustie. Apa, ha-

nurile și soldații patrulelor din forturi făceau drumurile aproape sigure și trebuia să ai mare ghinion ca să te trezești dintr-odată înconjurat de hoții-hassinizi, care duceau o viață nomadă și trăiau numai din ce furau de la caravane sau de la călătorii singuratici, așa, ca noi. Sau, și mai rău încă, trebuia să fi mâniat tare de tot vreun zeu, ca să trimită, la timp de zi, vreo himeră care să te bântuie și să te facă să te întorci de unde ai plecat, dacă aveai norocul să scapi din ghearele ei ca niște coase.

Dar noi eram trei bărbați care știau să se lupte pentru viața și avutul lor. Nu supărasem niciun zeu și aveam la noi harta drumurilor până la a șaptea cetate, așa că nu existau multe motive spre a ne teme. Pentru întâlnirile neașteptate cu fiarele deșertului aveam arcul uriaș al lui Artifail Lanse, iar pentru hoți, harkleea lui Sephi Saronthal. Și mai aveam înțelepciunea cărții „Miracolelor”, care ne povestea despre orice pericol ne-ar fi putut întâmpina pe drum și căile prin care am fi putut scăpa de el.

Până la cea de-a patra cetate, Massallah, am mers fără să ni se întâmple nimic important. Zilele erau călduroase și pline de praf, iar nopțile erau yelda, adică nopțile lunii Jahed, ultima a verii de la câmpie, care vrăjea fluturii cap-de-mort să se ridice pe razele stelelor, până ce dispăreau pentru totdeauna în înaltul cerului. Când călătorul vedea coloanele lor înălțându-se către țăriile întunecate, știa că zilele reci al toamnei se strecurau deja pe urmele sale și trebuia să se grăbească pe cât putea, ca să ajungă la adăpost. Pentru că de sus, din norii vineții, începeau să curgă ploile-care-ardeau-carnea și, odată cu ele, veneau șerpilor-zburători și broaștele-veninoase-înaripate, care pluteau de la un nor la altul, desfăcându-și pielea transparentă dintre degetele picioarelor și transformându-se în mici corăbii cu pânze. Veneau trombele-rotitoare, care te smulgeau de pe pământ și te azvârleau la sute de stânjeni distanță, precum și palmele-zeilor, vântoasele care te izbeau de pământ și te striveau cât ai clipi, de nu mai rămânea din tine decât pielea, întinsă și tare ca piatra, care se înfunda între ierburi, cu vremea. Într-un cu-

vânt, venea toamna Jahel, care te făcea să înțelegi de ce casele erau din calcar, iar acoperișurile din blocuri de ardezie groasă. Jahel, care aducea ghinion și făcea stelele să coboare mai aproape de pământul ars cândva de sărutul de foc al Holocaustului.

Mergeam de dimineața până la vremea prânzului. Ne opream, uneori, la adăpostul fântânilor, unde ne răcoream și noi și animalele de povară, fără să facem risipă de apă. Soarele ardea în țăriile unui cer decolorat, printre constelațiile ce se zăreau doar cu puțin mai strălucitoare decât noaptea. Sudoarea curgea de pe noi în pârlăie, iar fuioarele de praf aduse de vântul sicli se lipeau de noi, făcându-ne să ne scărpinăm până ni se înroșea gâtul, obrazii și fruntea, cu toate că eram înveliți în burnusuri până la vârful nasului. Dar așa trebuia să fie mersul prin brusă, iar fiecare călător știa asta și nimeni nu crănea.

Când soarele se oprea în crugul bolții, să se odihnească și să prindă puteri pentru lunga coborâre, ne opream și noi la marginea drumului, ridicam două foi de cort între cai, ne așezam la adăpostul lor și mâncam. Apoi ne clăteam gâturile de praf cu vin dulce de dudu și povesteam câte-n lună și-n stele. Sephi era bun la iscodit vorbe și ne istorisea întâmplări de prin vechile cărți pe care le copiasse în atelierul de scribi, unde învățase să scrie frumos, mai înainte de a-și fi pierdut mâna. Îl ascultam, picotind și tresărind ori de câte ori caii fornăiau, speriați de vreun zgomot sau de vreun miros necunoscut.

Apoi porneam mai departe și nu ne opream decât târziu, în puterea nopții, când dădeam peste hanul ce-i aștepta pe întârziatii ca noi cu porțile deschise, dar și cu doi arcași pe ziduri, pândind himerele nevăzute. Uneori, la han, întâlneam călătorii vreunei caravane sau pe soldații patrulelor care se avântaseră prea departe, în misiune, ca să mai aibă timp să se întoarcă până la lăsarea întunericului. Ne așezam în jurul focului uriaș din curte și ascultam povești, mai vechi sau mai noi, petrecute de-a lungul drumurilor cenușii. Povești despre diavoli și sirna, care ieșeau direct din solul prăfos, chiar înainte ca soarele să apună, și ardeau cu răsuflarea lor de foc tot ce exista împrejur,

transformând până și pietrele în bălți clocotite. Despre onorogi, ființele pe jumătate cal, pe jumătate lăcustă, care coborau în galop de pe coastele dealurilor, pustiind tot ce era vegetație. Despre stâncile-săritoare, păianjenii-cu-aripi și dragonii-scui-pători... despre păsările caju, care erau atât de mari încât puteau să ia în gheare o casă întreagă și s-o ducă dincolo de fluviul Amur, unde o lăsau să se zdrobească de vreo stâncă, iar apoi scobeau cu ghearele uriașe printre dărâmături, ca să găsească cadavrele nefericiților dinăuntru. Povești despre cât de multe pericole pândeau de pretutindeni, încât ni se părea de mirare că populația din Cetățile Paștune mai viețuia încă.

Alteori, curtea hanurilor era pustie. Doar câte un călător însingurat dormea deja pe rogojina adusă de servitori, învelit până peste cap cu aba, pătura groasă din lână de muflon. Atunci, ne așezam numai noi trei în jurul vetrei, privind la jăraticul petrecut. Înghițeam terciul gros de orez dres cu cotoare de hribi uscați și ne aminteam despre Lumea de Odinioară, așa cum ne-o înfățișaseră bătrânii-cei-sluți, care nu mai erau buni de muncă și trăiau doar cu resturile care rămăneau la cuhnii, după ce terminau toți de mâncat. Bătrânii care se băteau pentru ele cu câinii cu două capete și cu talmugii-târători.

După cea de-a patra cetate, Khalindeea, drumul a început să se strecoare printre dealuri strâmbe, traversând tot mai des albiu secate de râuri și apropiindu-se periculos de stâncării aruncate la întâmplare de mâna furioasă a cine știe cărui zeu uitat. Am pătruns cu sufletul strâns printre ele, cu o mână pe căpăstru și cu cealaltă pe armă. De aici înainte nu ne mai puteam bucura de protecția oferită de patrulare, care își opreau caii la porțile de aramă ale Khalindeei.

Mergeam întins pe drumul plin de coturi și de gropi, iar zilele nu ni se mai păreau atât de fierbinți și nici atât de lungi ca până atunci. Cu cât ne afundam mai adânc printre stânci, cu atât făceam mai multă economie la apa din burdufuri. Ultimele fântâni fuseseră infundate sau secate, iar vânatul lipsea cu desăvârșire. Și nicăieri nu se vedea nici urmă de han. Intrasem

în sălbăticia despre care citisem în ultimele două capitole ale cărții.

— Dacă nu ne grăbim să străbatem tărâmul acesta, vom rămâne curând fără hrană și apă. Lanse desfăcuse samarele și făcea inventarul merindelor, în timp ce vărul său stătea de strajă pe vârful unei stânci apropiate. O să spun de fiecare dată că am greșit pornind pe drumul acesta și că locul pe care-l cauți, fehrer Rahim, nu se găsește în altă parte decât în povești.

— Tatăl meu nu mi-a spus niciodată asta. Și chiar dacă nu a fost de acord cu plecarea, nici nu m-a împiedicat s-o fac, am mor-măit, în vreme ce ațâțam focul în vatra improvizată din piatră.

— Prințul Hushalaad nu e tocmai nemulțumit că unul dintre posibilitățile moștenitori a renunțat de bunăvoie la tron. Oricum, rămân încă mulți dintre frații tăi, și chiar străini, dintre care să aleagă.

— Dacă te uiți în gura lui Lanse vei vedea numai răutăți, strigă Sephi, lovind cu coada securii în stâncă pentru a ne atrage atenția. Ar spune orice, numai să nu fi ieșit pe porțile cetății.

— Vezi-ți de veghea ta! bombăni Artifail Lanse. Altfel o să te trezești cu un șarpe zburător agățat de fund.

— Te-am auzit, replică celălalt, dar nu mai adăugă nimic și se întoarse, ostentativ, cu spatele la el.

— O să grăbim cât se poate mersul, până ce vom da de un fir de apă, promisei eu. Și nu o să mai plecăm dimineața devreme, ci cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Ne-am culcat mai mult flămânzi și ne-am trezit înainte ca Steaua Boarului să-și fi sprijinit fruntea de raze pe colții de piatră dinspre apus. Deși noaptea încă nu se petrecuse cu totul, razele argintii ale constelațiilor aruncau o brumă de argint peste lucruri. Ne-am strâns în grabă așternuturile, am aruncat câțiva pumni de țărână peste tăciunii din vatră și am apucat căpestrele din piele tăbăcită. Chiar când să ridic brațul pentru a da semnalul de plecare, s-a auzit **Zgomotul**.

Ca și cum un trăznet ar fi lovit într-o tobă uriașă. Am scăpat frâiele și mi-am dus palmele la urechi. Ochii îmi tresăreau în